

„Jarožir in še pet — napadete prvi! Da se Huni ne splašijo in ne uteko! Tunjuša se ognite! Zanj poskrbiva z Radom. Ko se zapletete v boj — planemo vsi!“

Komaj je izgovoril povelje, se je pokazala ob robu gozdiča prva iztegnjena konjska glava. Jarožir je stisnil konja. Ali v tem hipu so odpovedali pokorščino konji in vojaki.

Kakor bi razdivjani hudournik pretrgal jez, tako se je zadržila vsa konjica hkrati za Jarožirom in naskočila Hune. Prvi zamah je z nedosežno silo udaril stari Sloven. Odsečena hunska glava z ramo vred se je zakotalila po tleh. Kakor bi zabučal z rogom so ob tem zatulili Sloveni in Huni vsi zaeno. Stepa je zastokala ob spopadu, ko je treščil konj ob konja, zaškrtalo jeklo ob jeklo. Niti en Hun ni zamudil trenutka, da ne bi potegnil meča. Zadnji jezdec so vrgli celo kopja v Slovene in prodrli troje konj, da so trije vojniki omahnili in padli v travo. Začel se je nato boj jezdeca z jezdecem. Krog osemdeset mečev se je krhalo, iskre so švigale od jekla, razljutil se je po mehki stepi splošni dvoboj najboljših vojnika, kar jih je nosila zemlja ob dolnji Donavi. Pokali so šlemi, hrestali hunski oklepi iz konjskega roga, tisoče kolobarčkov so bliskovito črtali meči v solnčnem svitu, zaletavali so se pari borcev, odbijali in odskakovali, napadali in bili vnovič, zamahovali v glave, bodli v prsa — kri je škropila od rok, polivala konje, ki so pobesneli kakor jezdec, bljuvali pene, spenjali se na zadnje noge, bili s kopiti in grizli ob napetih brzdah.

Rado se je pognal kakor tiger za rdečim plaščem. Iztok mu je sledil. Z zavihtenim mečem je navalil nad Tunjuša — zamahnil je, da je zažvižgalo po vzduhu. — Toda Tunjuš je pričakal udarca tako

brezbrižno in hladnokrvno, kakor bi bil nameril nádenj bosopeti pastir s šibo.

Žrr-ink!

Rado je bil brez meča, izbil mu ga je Tunjuš in v istem zamahu mu dosegel šlem, da je zazevala v pozlačeni kovini široka rana. Rado je odskočil in zahripal v pobesnelosti. — Tunjuš je v istem hipu skrivil komolec in okrenil konja, da zadere meč Radu v ledja. Ali švignil je Iztokov meč vmes in odbil sunek. Tunjuš se je zaobrnil kakor misel naglo. Njegovo oko, ki je videlo že toliko krvavih konic, zamahnjenih nad svojo glavo, je hitro spoznalo, da je Iztok nevarnejši sovražnik. Oba konja sta se vzpela — kakor bi plemenita žrebca spoznala, da se pomerita največja junaka. Zazvenelo je, zaškrtalo in se zablistalo. Dve glavi sta bili zaviti v bliskovite kače trepetajočih krogov, katere so pršale grozeče konice nad obema. Znoj se je pocedil obema po licih. — Tunjuš je spoznal, da gre v tem trenutku za njegovo življenje. Hipoma je izpustil konjeve brzde — sredi najgorjega boja je segla levica po sulico — da jo zapahne v Iztoka. Tedaj je zakričal Rado:

„Pusti ga — pes!“

Brez meča se je pognal s konjem v Tunjuša, zgrabil ga z rokami v bok — in dvoje trupel se je zvalilo iz sedel na travo. Kakor klešče je tiščal Rado Tunjuša, ki se je prekolebal vznak. V Radovi roki se je posvetil kratek nož — iz Hunovega vratu je pa brizgnil vroč črn curek — — —

Na bojišču so obležali vsi Huni in petnajst Slovenov, dasi so bili vsi zavarovani s šlemi in prnjami. S spoštovanjem je ponavljal Iztok, hodeč med trupli:

„Morana, kako vrlji junaki!“

(Dalje.)

Car.

Zložil Zvonimir.

Bela polja, bela polja
v domovini, oj —
za planino pelje cesta
v slamno kočo na pokoj.

Gré z motiko kmet po cesti,
domovine car —
polje peva uspavanko . . .
„Črin, črin — naš vladar!“

Svetijo se zlate dveri
in podboji, oj —
v grad svoj car z motiko ide
v slamno kočo na pokoj.

